

Arrest

nr. 262 289 van 15 oktober 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 17 mei 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 april 2021, tot de niet-inoverwegingneming van de intrekking van het inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 juni 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de syntheseseminarie.

Gelet op de beschikking van 25 augustus 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 16 april 2021 dient de verzoekende partij een aanvraag in tot intrekking van het inreisverbod.

1.2. Op 19 april 2021 wordt beslist de onder punt 1.1. vermelde aanvraag niet in overweging te nemen. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

*“Betreft :
M., S. (...)
Nationaliteit Servië
Geboren op X
Verblijvende te Mechelen
N.N xxxxxxxxxxxx*

Meester,

Met verwijzing naar uw aanvraag van 16.04.2021 betreffende de intrekking van het inreisverbod van 8 jaar dat op 13.01.2017 is afgegeven met toepassing van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, kan ik u meedelen dat de Dienst Vreemdelingenzaken heeft beslist de aanvraag tot intrekking van dit inreisverbod krachtens artikel 74/12 niet in overweging te nemen.

Ten eerste, daar de betrokkene immers niet het bewijs levert dat hij het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis toepassen, heeft verlaten, en dat hij zich dus heeft gehouden aan de beslissing tot verwijdering, sinds de afgifte van zijn inreisverbod, voldoet deze aanvraag niet aan artikel 74/12 van de wet en kan ze dus niet in overweging worden genomen. Integendeel, uw cliënt werd na afgifte van het inreisverbod aangetroffen in Duitsland op 02.09.2017 en op 22.12.2017 in België. Hij heeft het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis toepassen dus voor een minimale periode verlaten. Ingevolge zijn illegaal verblijf op het grondgebied werd betrokkene gerepatrieerd op 23.01.2018. Echter, op 18.11.2019 werd betrokkene opnieuw aangetroffen door de Belgische politiediensten. Uit het administratief dossier van uw cliënt blijkt dat hij het grondgebied sindsdien niet meer verlaten heeft. Uw cliënt weigert bijgevolg manifest gevolg te geven aan bovenvermeld inreisverbod waarvan u op heden de opheffing vraagt.

Ten tweede, daar de betrokkene immers de aanvraag tot intrekking van zijn inreisverbod van 8 jaar vanaf 13.01.2017 heeft ingediend op 16.04.2021, is twee derde van de duur van het inreisverbod niet verstreken. De betrokkene had de datum van 13.05.2022 moeten afwachten om deze aanvraag in te dienen. Bovendien dient te worden opgemerkt dat ingevolge het arrest van het Europees Hof van Justitie van 26/07/2017 (Ouhrami, C- 225/16) treedt het inreisverbod pas in werking van zodra betrokkene het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis toepassen effectief heeft verlaten. Gezien uw cliënt niet kan aantonen dat hij het grondgebied langer dan twee jaar heeft verlaten is de tweederde-termijn nog lange tijd niet bereikt. Deze aanvraag voldoet niet aan artikel 74/12 van de wet en wordt dus niet in overweging genomen.

Ten derde, op 19.09.2002 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank van Mechelen veroordeeld tot 6 maanden gevangenisstraf voor heling, als mededader, op 20.02.2006 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank van Mechelen veroordeeld tot 5 maanden gevangenisstraf voor valsheid in geschriften en poging tot oplichting, op 26.07.2006 werd betrokkene veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 12 maanden voor poging tot misdad, diefstal met geweld met gebruik of vertoon van wapens, op 10.08.2007 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot 2 jaar gevangenisstraf waarvan 1 jaar met uitstel voor diefstal en slagen en verwondingen aan een ambtenaar, op 26.05.2008 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank van Leuven veroordeeld tot 8 maanden gevangenisstraf voor diefstal door middel van braak, inklimming of gebruik van valse sleutels (deze straf werd later omgezet in een werkstraf en een geldboete), op 06.10.2008 werd betrokkene veroordeeld door de Politie rechtbank van Antwerpen tot 3 maanden gevangenisstraf voor het besturen van een voertuig met een vervallen rijbewijs. Op 23.02.2009 werd betrokkene veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot 4 maanden gevangenisstraf voor valsheid in geschriften, op 10.01.2013 werd betrokkene veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Mechelen tot 1 jaar gevangenisstraf voor opzettelijke slagen en verwondingen, op 19.12.2013 werd betrokkene veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Mechelen tot 1 jaar gevangenisstraf voor opzettelijke slagen en verwondingen, op 19.12.2013 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank van Mechelen veroordeeld tot 8 maanden gevangenisstraf voor opzettelijke slagen en verwondingen, op 03.02.2014 werd betrokkene veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Mechelen tot 4 maanden gevangenisstraf wegens opzettelijke slagen en verwondingen, op 05.01.2015 werd betrokkene veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Mechelen tot 18 maanden gevangenisstraf voor herhaling wanbedrijf na wanbedrijf en inbreuken op de drugswetgeving, op 16.03.2016 werd betrokkene in hoger beroep veroordeeld tot 2 jaar gevangenisstraf

voor bendeforming, diefstal met braak, inklimming, valse sleutels, en poging tot wanbedrijf, op 29.06.2016 werd betrokkene in hoger beroep veroordeeld tot 18 maanden gevangenisstraf met 3 jaar probatieuitstel voor inbreuken op de drugswetgeving. Het bestuur overweegt dat het gedrag van de betrokkene, veroordeeld voor een bijzonder groot aantal verschillende feiten, een gevaar is voor de maatschappij. Zijn houding is in strijd met de zeden en gewoonten van onze bevolking. Gelet op zijn gerechtelijke antecedenten, heeft het algemeen belang van de gemeenschap de voorrang boven het belang van het individu om terug te keren op het grondgebied. Elke Staat kan vrij bepalen welke vreemdelingen toegang hebben tot het grondgebied en op het grondgebied kunnen verblijven en welke vreemdelingen moeten worden verwijderd (cf. E. VAN BOGAERT, *Volkenrecht*, Antwerpen, Kluwer, 1982, 2012, 77). In de jurisprudentie herinnert het EHRM aan het feit dat de verdragsluitende Staten volgens een internationaal rechtsprincipe het recht hebben om te waken over de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen (cf. EHRM 6 december 2012, D.N.W./Zweden, § 34; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland, § 54).

Ten vierde, uw aanvraag tot opheffing van het inreisverbod is zeer schaars gemotiveerd. U stelt dat: "hij hier zijn familie heeft (zijn partner en hun minderjarige kinderen)". U voorziet echter geen enkel stuk dat kan aantonen dat betrokkene inderdaad een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) onderhoudt met zijn partner en kinderen, noch dat zijn fysieke aanwezigheid op het grondgebied vereist is voor het verderzetten van dit gezinsleven.

Tegen deze beslissing kan een beroep tot nietigverklaring worden ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, overeenkomstig artikel 39/2, § 2, van de wet van 15 december 1980."

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft ervoor geopteerd een synthesememorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In haar synthesememorie herneemt de verzoekende partij het middel zoals uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en formuleert zij een antwoord op de nota met opmerkingen van de verwerende partij. Zij stelt als volgt:

Verzoeker meent de volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing en de nota met opmerkingen.

a) Eerste middel: Schending van artikel 8 EVRM, iuncto schending van de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht zoals vervat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering Bestuurshandelingen

In het gedinginleidend verzoekschrift, heeft verzoeker al kenbaar gemaakt dat hij voor de eerste keer in België is gekomen in 1999. Hij woont samen met zijn vrouw en kinderen.

Omdat verzoeker verschillende malen werd veroordeeld, werd hem een inreisverbod opgelegd voor een periode van acht jaren.

Ook in het gedinginleidend verzoekschrift, heeft verzoeker al duidelijk gemaakt dat er ondertussen al verschillende jaren gepasseerd zijn sinds deze beslissing (inreisverbod), en het zowel voor verzoeker als voor elk van zijn familieleden zeer moeilijk is, en hij daarom een aanvraag ingediend tot opheffing van het inreisverbod.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft evenwel een beslissing genomen tot weigering van inoverwegingname van de aanvraag tot intrekking van het inreisverbod.

Verzoeker heeft in het gedinginleidend verzoekschrift al gesteld dat deze beslissing strijdig is met artikel 8 van het EVRM, omwille van het feit dat verzoeker nu al ruime tijd, in België verblijft met zijn vrouw en kinderen.

Zijn privéleven wordt dan ook danig geschonden door het feit dat hem nu de bestreden beslissing wordt opgelegd.

In het verzoekschrift heeft verzoeker al uitdrukkelijk geïnformeerd dat de bestreden beslissing niet gepast is om genomen te worden, omwille van het feit dat verzoekers voornaamste contacten, namelijk

zijn vrouw en vijf kinderen, hier in België verblijven. De kinderen zijn nog heel jong en hebben een vader nodig.

De bestreden beslissing leidt dan ook tot een duurzame scheiding tussen enerzijds verzoekers vrouw en hun kinderen, en anderzijds verzoeker, en dit terwijl verzoeker hier een privéleven en gezinsleven opgebouwd heeft (in de zin van artikel 8 EVRM).

Voor wat zijn privéleven betreft dient benadrukt te worden dat er sprake is van een onrechtmatige inmenging, omwille van het feit dat verzoeker hier al ruime tijd verblijft sedert de beslissing tot inreisverbod.

Voor wat betreft zijn gezinsleven, wenst verzoeker te benadrukken dat hij een zeer sterke band heeft, zowel met zijn vrouw als met zijn kinderen. Hij speelt een zeer belangrijke rol in het leven van zijn kinderen.

Verzoeker heeft ook al in het verzoekschrift uitdrukkelijk gewezen op het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing geen enkele rekening heeft gehouden met de duurtijd die al gepasseerd is tussen het nemen van de beslissing tot inreisverbod en de aanvraag tot opheffing van dit inreisverbod.

De verwerende partij verwijst in de nota met opmerkingen naar artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet, meer bepaald naar het tweede lid van dit artikel waar vermeld staat dat wanneer twee derde van de duur van het inreisverbod is verstreken, de onderdaan van een derde land een opschorting of opheffing kan vragen van het inreisverbod omwille van professionele of studieredenen. De verwerende partij gaat er evenwel aan voorbij dat in artikel 74/12 eerste lid van de Vreemdelingenwet wordt gewezen op het feit dat de minister of zijn gemachtigde het inreisverbod kan opheffen of opschorten omwille van humanitaire redenen (dus ten allen tijde, zonder dat twee derde van de duur van het inreisverbod reeds dient verstreken te zijn), en reeds in het verzoek heeft verzoeker reeds uitdrukkelijk gewezen op de humanitaire redenen.

De verwerende partij stelt in de nota met opmerkingen dat verzoeker zich beperkt tot een loutere bewering zonder die op enige wijze verder te staven waar hij meent dat hij onmisbaar is voor zijn kinderen en partner. Verzoeker wijst evenwel op de stukken (stuk 2 van het gedinginleidend verzoekschrift) die hij bijgebracht heeft, waar oa zijn kinderen bepaalde verklaringen afleggen.

Verzoeker wenst te herhalen dat de verwerende partij in de bestreden beslissing geen rekening houdt met de duurtijd die al gepasseerd is tussen het nemen van de beslissing tot inreisverbod en de aanvraag tot opheffing van dit inreisverbod.

De beslissing maakt dan ook een wezenlijke inbreuk uit op artikel 8 EVRM, de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht, zoals vervat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen van 1991.

Het dient dan ook benadrukt te worden dat deze beslissing als nietig dient beschouwd te worden en dient vernietigd te worden.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 74/12 van de vreemdelingenwet en motiveert zij dat de aanvraag tot intrekking van het inreisverbod niet in overweging wordt genomen omdat:

- 1) verzoekende partij weigert gevolg te geven aan het inreisverbod,
- 2) twee derde van de duurtijd nog niet verstreken is,
- 3) zij talloze veroordelingen heeft opgelopen en zij door haar gedrag een gevaar voor de maatschappij is,
- 4) de aanvraag zeer karig gemotiveerd is.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. De aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt beoordeeld in functie van artikel 74/12 van de vreemdelingenwet, dat luidt:

“§ 1

De minister of zijn gemachtigde kan het inreisverbod opheffen of opschorten omwille van humanitaire redenen.

Wanneer twee derde van de duur van het inreisverbod is verstreken, kan de onderdaan van een derde land een opschorting of opheffing van het inreisverbod vragen om professionele of studieredenen.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, wordt de gemotiveerde aanvraag door de onderdaan van een derde land ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor zijn woon- of verblijfplaats in het buitenland.

§ 2

De onderdaan van een derde land kan bij de minister of zijn gemachtigde een aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod indienen die gemotiveerd wordt door het naleven van de verplichting tot verwijdering die vroeger afgegeven werd, als hij schriftelijk het bewijs bezorgt dat hij volledig conform de beslissing tot verwijdering het Belgisch grondgebied heeft verlaten.

§ 3

Een beslissing betreffende de aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod wordt ten laatste binnen vier maanden, te rekenen vanaf de indiening van de aanvraag, getroffen. Indien geen enkele beslissing is genomen binnen vier maanden wordt de beslissing als negatief beschouwd.

§ 4

Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting heeft de betrokken onderdaan van een derde land geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk.

§ 5

De minister kan, bij besluit, de categorieën van personen omschrijven voor wie het inreisverbod wordt opgeheven of opgeschort naar aanleiding van humanitaire rampen.

§ 6

Wanneer een onderdaan van een derde land het voorwerp van een inreisverbod uitmaakt dat door een andere lidstaat werd afgegeven en de minister of zijn gemachtigde overweegt om hem een verblijfstitel of een andere vorm van toestemming tot verblijf af te geven, raadpleegt hij voorafgaand deze lidstaat om rekening te houden met diens belangen.”

Uit de voorbereidende werken aangaande dit artikel blijkt het volgende:

“Overeenkomstig artikel 11, paragraaf 3 van de richtlijn voorziet dit artikel dat een onderdaan van een derde land bij de minister of zijn gemachtigde een aanvraag mag indienen voor de opheffing of de opschorting van het inreisverbod, omwille van humanitaire redenen, beroepsredenen of studieredenen.

Op die manier kan een inreisverbod worden opgeheven omwille van humanitaire redenen, en meer in het bijzonder omwille van specifieke medische of familiale redenen, het bezoek van een ouder die ernstig ziek is, de gezinshereniging met een Belg of met een burger van de Unie of in geval het risico bestaat op schending van een recht dat wordt beschermd door het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens. Elke aanvraag dient individueel onderzocht te worden, ook op voordien gepleegde en vastgestelde fraude, hetgeen een contraelement moet uitmaken voor de opheffing of opschorting voor de inreisverbod. Deze aanvraag kan op elk moment worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor de woon- of verblijfplaats van de vreemdeling in het buitenland.

Nadat tweederde van de termijn van het inreisverbod is verstreken, kan de vreemdeling een opschorting of opheffing vragen omwille van professionele of studieredenen bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor de woon- of verblijfplaats van de vreemdeling in het buitenland.

Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting heeft de onderdaan van een derde land geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk. Het advies van de afdeling wetgeving van de Raad van State werd niet gevolgd, aangezien het voor de personen wenselijk wordt geacht dat ze weten dat de beslissing als negatief wordt beschouwd, 4 maanden na de indiening van de aanvraag, gezien het inreisverbod in belangrijke mate ingrijpt op het leven van de personen (vermits het inreisverbod

geldig is op het gehele Schengengebied) en het daarom noodzakelijk is dat de betrokken personen zo spoedig mogelijk uitsluitel krijgen hierover.” (Parl. St. Kamer, 53, 1825/001, p. 22).

3.4. Waar verzoekende partij stelt dat te allen tijde de opheffing of opschorting van het inreisverbod gevraagd kan worden omwille van humanitaire redenen kan zij gevolgd worden. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt echter niet dat met het motief met betrekking tot het verstrijken van de termijn of het reeds hebben verlaten van het grondgebied, de aanvraag zonder meer wordt afgedaan. De bestreden beslissing bevat immers ook een motivering met betrekking tot de ingeroepen humanitaire motieven. Zo wordt uitvoerig gewezen op de gerechtelijke antecedenten van verzoekende partij en wordt gesteld dat: *“Gelet op zijn gerechtelijke antecedenten, heeft het algemeen belang van de gemeenschap voorrang boven het belang van het individu om terug te keren op het grondgebied.”* alsook wordt vastgesteld dat de aanvraag schaars gemotiveerd is: *“U stelt dat: “hij hier zijn familie heeft (zijn partner en hun minderjarige kinderen)”. U voorziet echter geen enkel stuk dat kan aantonen dat betrokkene inderdaad een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) onderhoudt met zijn partner en kinderen, noch dat zijn fysieke aanwezigheid op het grondgebied vereist is voor het verderzetten van dit gezinsleven.”*

3.5. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op 16 april 2021 via haar advocaat volgende aanvraag heeft ingediend:

“Ik heb de eer u mee te delen geraadpleegd te zijn door de heer S.M. (..) Hij vraagt om het inreisverbod te willen opheffen, omdat hij hier zijn familie heeft (zijn partner en hun minderjarige kinderen), alsook omdat meer dan de helft van de duur van zijn inreisverbod al verstreken is. (..)”

3.6. Zoals duidelijk blijkt uit de aanvraag heeft verzoekende partij zich beroepen op haar gezinsleven met haar partner en kinderen.

3.7. Waar de verzoekende partij thans de schending van haar privéleven aanhaalt, blijkt geenszins uit de aanvraag dat verzoekende partij als dusdanig elementen heeft aangebracht. Zij kan dan ook niet van de verwerende partij verwachten dat deze daaromtrent zou motiveren, dit nog daargelaten de vaststelling dat verzoekende partij – die steeds illegaal, minstens precair verbleven heeft op het Belgische grondgebied – niet met concrete elementen aannemelijk maakt in België een beschermenswaardig privéleven te hebben waarmee de verwerende partij rekening zou moeten houden. Het argument dat zij zich jarenlang in België heeft opgehouden maakt nog niet dat kan gesproken worden van een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 EVRM.

3.8. Verder kan de Raad de verwerende partij volgen waar deze stelt dat *“uw aanvraag tot opheffing van het inreisverbod is zeer schaars gemotiveerd. U stelt dat: “hij hier zijn familie heeft (zijn partner en hun minderjarige kinderen)”. U voorziet echter geen enkel stuk dat kan aantonen dat betrokkene inderdaad een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) onderhoudt met zijn partner en kinderen, noch dat zijn fysieke aanwezigheid op het grondgebied vereist is voor het verderzetten van dit gezinsleven.”*

Inderdaad blijkt niet dat verzoekende partij enig concreet stavingstuk gevoegd heeft waaruit blijkt dat zij op het moment van haar aanvraag nog steeds een effectief gezinsleven onderhoudt met haar partner en kinderen. Het loutere gegeven dat zij een partner en kinderen heeft maakt immers niet dat dit ipso facto onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt. Om te beoordelen of er een beschermenswaardig familieleven bestaat, moet immers niet alleen worden nagegaan of er sprake is van een familie maar moet ook blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familieleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150).

Verzoekende partij heeft daartoe echter geen enkel concreet element voorgelegd. Verzoekende partij voegt naar aanleiding van onderhavige procedure wel verklaringen van zichzelf en haar gezin, maar de Raad wijst erop dat zij dit niet heeft voorgelegd aan het bestuur voor het treffen van de bestreden beslissing, zodat het bestuur daarmee geen rekening kon houden. Zij kan deze stukken dan ook niet voor het eerst dienstig gebruiken in de annulatieprocedure.

3.9. Wat er ook van zij, voor zover toch moet aangenomen worden dat er sprake is van een daadwerkelijk gezinsleven tussen verzoekende partij en haar gezin, wijst de Raad op hetgeen volgt.

Nu verzoekende partij nooit tot verblijf werd toegelaten, is in casu slechts sprake van een situatie van eerste toelating en niet van een inmenging in het gezinsleven. In het kader van artikel 8 van het EVRM moet dan worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105).

Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §§ 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven in het land van herkomst normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

De verzoekende partij slaagt er niet in afbreuk te doen aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat zij niet heeft aangetoond dat haar aanwezigheid op het Belgische grondgebied noodzakelijk is voor het verderzetten van het gezinsleven. De Raad benadrukt dat de verwerende partij tevens gewezen heeft op de gerechtelijke antecedenten van verzoekende partij waaruit een jarenlang volgehouden crimineel parcours blijkt dat tot tal van veroordelingen heeft geleid en dat het bestuur van oordeel is dat het gedrag van verzoekende partij een gevaar is voor de maatschappij zodat: *“Gelet op zijn gerechtelijke antecedenten, (...) het algemeen belang van de gemeenschap de voorrang (heeft) boven het belang van het individu om terug te keren op het grondgebied.”* Verzoekende partij brengt geen concrete elementen aan waaruit kan blijken dat deze beoordeling door de verwerende partij onjuist of op kennelijk onredelijke wijze is gemaakt. Voorts blijkt geenszins dat het gezin van verzoekende partij door de bestreden maatregel gedwongen wordt het Belgische grondgebied te verlaten. Immers blijkt uit nazicht van het administratief dossier dat de vrouw van verzoekende partij in België equivalent leefloon geniet en zij in staat is zich samen met de kinderen, waarvan er trouwens al twee meerderjarig zijn, onafhankelijk van verzoekende partij te handhaven in België. Verder blijkt ook niet dat de aanwezigheid van verzoekende partij op het Belgische grondgebied noodzakelijk is voor het verderzetten van het gezinsleven - immers kunnen contacten met elkaar onderhouden worden via moderne communicatiemiddelen of bezoeken van het gezin aan verzoekende partij in het herkomstland. Daarenboven - indien het gezin ervoor zou opteren verzoekende partij te vergezellen - brengt verzoekende partij ook geen enkel concreet gegeven aan waarom het onmogelijk zou zijn om het gezinsleven verder te zetten in het herkomstland.

Verzoekende partij maakt met haar betoog geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

3.10. Waar verzoekende partij nog stelt dat zij op de reeds verstreken duurtijd tussen het treffen van het inreisverbod en de aanvraag gewezen heeft en de verwerende partij hierop niet geantwoord heeft, gaat zij voorbij aan de motieven in de bestreden beslissing dat: *“daar de betrokkene immers de aanvraag tot intrekking van zijn inreisverbod van 8 jaar vanaf 13.01.2017 heeft ingediend op 16.04.2021, is twee derde van de duur van het inreisverbod niet verstreken. (...). Bovendien dient te worden opgemerkt dan ingevolge het arrest van het Europees Hof van Justitie van 26/07/2017 (Ouhrami, C- 225/16) treedt het inreisverbod pas in werking van zodra betrokkene het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis toepassen effectief heeft verlaten. Gezien uw cliënt niet kan aantonen dat hij het grondgebied langer dan twee jaar heeft verlaten is de tweederde-termijn nog lange tijd niet bereikt.”* alsook dat *“Gelet op zijn gerechtelijke antecedenten, heeft het algemeen belang van de gemeenschap de voorrang boven het belang van het individu om terug te keren op het grondgebied.”* en is de verwerende partij ingegaan op de door verzoekende partij ingeroepen familiale omstandigheden waarbij geoordeeld werd dat deze argumenten niet volstaan ter verantwoording van de intrekking van het inreisverbod. Algehele lezing van de motieven van de bestreden beslissing laat toe te stellen dat de

verwerende partij gemotiveerd heeft aangaande de door de verzoekende partij ingeroepen elementen ter intrekking van het inreisverbod.

3.11. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien oktober tweeduizend eenentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER